

ENGLANNIN SOSIALIDEMOKRAATTISEN PUOLUEEN KONGRESSI

Monet Euroopan sosialistiset puolueet: Ranskan, Belgian, Hollannin (sen opportunistinen osa), Englannin sosialidemokraattinen, Englannin „Riippumaton työväenpuolue”, käyttivät pääsiäispyhiä (huhtikuun 16. u.l.) kongressiensa pitämiseen. Aikomuksenamme on kiinnittää lukijan huomio eräisiin kahden viimeksi mainitun puolueen edustajakokouksissa käsiteltyihin kysymyksiin.

Englannin sosialidemokraattisen puolueen (S.D.P.) kolmaskymmenes ensimmäinen vuosikokous pidettiin Coventry'ssa. Kiintoisimpana kysymyksenä oli „aseistautumista ja ulkopolitiikkaa” koskeva kysymys. Tunnettua on, että viime vuosina niin Englanti kuin Saksakin ovat aseistautuneet tavattoman voimaperäisesti. Näiden maiden kilpailu maailman markkinoilla kärjistyy kärjistymistään. Sotilaallinen yhteentörmäys on lähenemässä yhä uhkaavampana. Kummankin maan porvarillinen shovinistinen lehdistö syyttää miljoonia ja miljoonia sytyttäviä kirjoituksia kansanjoukkoihin usuttaen käymään „vihollisen” kimppuun, kiljuen „saksalaisten päällekkauksen” tai „englantilaisten hyökkäyksen” väistämättömästä vaarasta ja huutaen aseistautumisen voimistamisen välttämättömyydestä. Englannin ja Saksan samoin kuin Ranskan (jonka Englanti varsin mielellään vetäisi mukaan sotaan omatakseen mannermaisia maavoimia Saksaa vastaan) sosialistit kiinnittävät suurta huomiota uhkaavaan sotaan taistellen kaikin voimin porvarillista shovinismia ja aseistautumista vastaan ja koettaen kaikin tavoin selittää proletariaatin ja pikkuporvariston takapajuisimmillekin kerroksille, mitä onnettomuuksia tuo mukanaan sota, joka palvelee yksinomaan vain porvariston etuja.

Murehdittavana poikkeuksena sosialistien keskuudessa ovat olleet muutamat Englannin sosialidemokraattisen puolueen huomattavat johtomiehet ja heidän joukossaan Hyndman. Hän on antanut pelästyttää itseään Englannin porvarilehdistön „saksalaisvaara”-huudoilla ja mennyt niinkin pitkälle kuin puolustelemaan sellaista, että Englannin on puolustautuakseen pakostakin aseistauduttava, että Englanti tarvitsee voimakkaan laivaston ja että Wilhelm on hyökkäävä puoli.

Totta kyllä Hyndmania vastustettiin ja kovasti vastustettiin itse sosialidemokraattisen puolueen sisällä. Monissa paikallisten ryhmien päätöslauselmissa esiinnyttiin jyrkästi häntä vastaan.

Coventry'n edustajakokous — eli englantilaista sanontaa käyttäen „konferenssi”, joka merkitykseltään ei vastaa venäläistä — joutui ratkomaan kiistakysymystä. Hackney'n (Lontoon koillinen piiri) ryhmän päätöslauselma edusti kantaa, joka oli jyrkästi vihamielinen kaikelle shovinismille. Selostaessaan edustajakokousta sosialidemokraattisen puolueen pää-äänenkannattaja „Justice” * esittää vain lopun tästä (muka „pitkästä”) päätöslauselmasta, jossa vaaditaan taistelemaan päättäväisesti kaikkea aseistuksen lisäämistä vastaan, kaikkea agressiivista siirtomaa- ja finanssi-politiikkaa vastaan. Zelda Kahan, joka puolsi tätä päätöslauselmaa, korosti, että juuri Englanti on harjoittanut viimeiset 40 vuotta agressiivista politiikkaa, että Saksa ei hyötyisi mitään Englannin muuttamisesta maakunnakseen ja että sellaista vaaraa ei ole olemassa. „Englannin laivasto on olemassa imperiumin säilyttämistä varten. Sosialidemokraattinen puolue ei ole vielä koskaan tehnyt niin vakavaa ja niin pahaa virhettä kuin nyt, kun samaistetaan puolue ja sodalla-pelottelevat shovinistit; tästä virheestä seuraa”, sanoi Kahan, „että Englannin sosialidemokraatit ovat asettaneet itsensä kansainvälisen liikkeen ulkopuolelle”.

Hyndmanin puolustajana esiintyi puolueen KK („toimeenpaneva komitea”) kokonaisuudessaan ja muun muassa — hävettää tätä sanoessa — H. Quelch. Tämän tekemässä „korjausehdotuksessa” ei sanottu sen enempää eikä vähempää kuin seuraavasti: „konferenssi pitää tällä het-

* — „Oikeudenmukaisuus”. *Toim.*

kellä välittömänä tavoitteena kansakunnan puolustukseen riittävän (adequate) laivaston ylläpitoa"!.. Tämän ohessa tietysti toistetaan myös kaikki „hyvät ja entiset sanat” niin taistelusta imperialistista politiikkaa vastaan kuin myös sodasta kapitalismia vastaan j.n.e. Mutta kaikki se on tietysti pilattu *lusikallisella teroaa*: porvarillisen välttelevällä ja samalla aito porvarillisella, shovinistisella, fraasilla, jossa myönnetään „riittävän” laivaston tarpeellisuus. Ja näin tehdään vuonna 1911, jolloin Englannin meriministeriön budjetti osoittaa selvääkin selvemmin ääretöntä kasvupyrkimystä — ja näin tehdään maassa, jonka laivasto „suojaa ja varjelee” „imperiumia”, t.s. siinä luvussa Intiaa, jonka lähes 300-miljoonainen väestö on annettu Englannin byrokratian ryövättäväksi ja mielivaltaan ja jossa liberaali ja „radikaali” Morleyn tapaiset „valistuneet” englantilaiset valtiomiehet *karkottavat* valtiorikoksesta, *pieksävät* valtiorikoksesta kanta-asukkaita!

Miten surkeihin sofismeihin täytyi Quelchin turvautua, näkyy esimerkiksi hänen puheensa seuraavista kohdista („Justice'in” selostuksesta, jossa puolustetaan Hyndmania)!.. „Jos tunnustamme kansallisen autonomian, niin meillä tulee olla kansallinen turva,— ja tuon turvan täytyy olla riittävän, muussa tapauksessa se on hyödytön. Me olemme imperialismiin, yhtä hyvin englantilaisen kuin saksalaisenkin, vihollisia; Preussin herruuden alla olevat pikku kansat vihaavat sen despotiaa, ja sen uhkaamat pienet kansakunnat näkevät Britannian laivaston ja Saksan sosialidemokraatit ainoaksi toivokseen”...

Kas noin nopeasti luisuvat alas ihmiset, jotka ovat joutuneet opportunistimin kaltevalle pinnalle! Britannian laivastoa, joka on apuna Intian (ei siis kovinkaan „pienen” kansakunnan) orjuuttamisessa, *rinnastetaan* Saksan sosialidemokraatteihin kansojen vapauden suojelijana... Z. Kahan oli oikeassa sanoessaan, ettei Englannin sosialidemokratia ole vielä koskaan häväissyt itseään niin pahasti. Sen lahkokuntalaisluonne, jonka Engels oli pannut merkille ja tuominnut jo kauan sitten⁶⁴, ei ole vielä koskaan käynyt ilmi niin selvästi kuin tuossa *keveydessä*, jolla yksinpä Quelchinkin kaltaiset miehet *siirtyvät* shovinistien puolelle.

Äänestyksessä äänet menivät tasan: 28 „toimeenpanevan komitean” puolesta ja 28 vastaan. Saadaksean surkean

voiton Hyndmanin ja Quelchin täytyi suorittaa äänestysryhmittäin. Se antoi heille 47 ääntä 33 vastaan.

Sosialidemokraattisessa puolueessa löytyi miehiä, jotka korottivat äänensä jyrkkään vastalauseeseen riveissään esiintyvää shovinismia vastaan, löytyi varsin voimakas vähemmistö käymään vakavaa taistelua. Hullummin ovat asiat „Riippumattomassa työväenpuolueessa”: siellä opportunisti ei ole mikään harvinaisuus. Kysymystä, onko sosialistien ja työläisten tuettava aseistautumista, pohditaan siellä aivan rauhallisesti puolueen virallisen äänenkannattajan „The Labour Leader'in” * „väittely”-artikkeleissa (№ 16 huhtikuun 21 pltä 1911).

„Vorwärts'in” ** Lontoon kirjeenvaihtaja on oikeutetusti huomauttanut, että sosialidemokraattisen puolueen asenteen parasta arvostelua on ollut sosialidemokraattijohtajien viisautta *ylistelevä* kirjoitus *ultrashovinistisessa* „Daily Mail” lehdessä ***. „On ilahduttavaa nähdä”, näin alkaa englantilaisen shovinistisen lehden kirjoitus, „on ilahduttavaa nähdä; että niin typeriä kuin maamme sosialidemokraattisen puolueen eräät aatteet ovatkin ja niin mahdottomia kuin sen eräät ihanteet ovatkin, on ainakin yksi tärkeän merkityksen omaava kysymys, jossa tämä puolue pitää ohjeenaan järkeä ja tervettä ihmisajattelua”.

Todella ilahduttavana ilmiönä „Riippumattoman työväenpuolueen” edustajakokouksessa Birminghamissa oli se, että tämän puolueen riveistä kajahti lujia ja jyrkkiä vastalauseita sitä opportunistista politiikkaa, liberaaleista-riippuvaisuuden politiikkaa vastaan, jota tämä puolue yleensä ja erikoisesti sen johtomies Ramsay MacDonald harjoittaa. Siihen syytökseen, että työläisedustajat puhuvat alahuoneessa vähän sosialismista, R. MacDonald vastasi neitseellisen opportunistisen naiivisti, että „propagandapuheet” eivät ole kovinkaan sopivia parlamentissa. „Alahuoneen suurtehtävänä”, lausui MacDonald, „on muuttaa lainsäädökseksi se sosialismi, jota olemme maassa julistaneet”. Puhuja unohti porvarillisen sosiaalisen reformin ja sosialismin välisen eron! Hän on valmis odottamaan sosialismia porvarilliselta parlamentilta...

* — „Työläisjohtaja”. *Toim.*

** — „Eteenpäin”. *Toim.*

*** — „Päivän Posti”. *Toim.*

Leonard Hall osoitti puheessaan, että „Riippumaton työväenpuolue muodostettiin vuonna 1892 erikoisesti diskreditoimaan pelkkänä liberaalien siipenä olleen „Työn vaaliliigan” („Labour Electoral League”) politiikkaa, taistelemaan tuota politiikkaa vastaan ja tekemään siitä lopun. Me hautasimme ruumiin (tekemällä lopun tästä liigasta), mutta henki on näköjään herännyt eloon nykyisessä „Työväenpuolueessa”. Tämän puolueen johtomies on puheissaan, kirjeissään ja kirjoissaan toteuttanut nimenomaan Liigan politiikkaa”.

Eräs toinen I. L. P:n * jäsen, parlamentin jäsen George Lansbury esiintyi arvostellen jyrkästi „työväen” parlamenttiryhmän politiikkaa syystä, että se on riippuvainen liberaaleista ja pelkää „vahingoittaa” liberaalien hallitusta. „Työläisedustajien menettely”, sanoi Lansbury, „on monesti hävettänyt minua siinä määrin, että olen ollut aikeissa luopua valtakirjastani. Liberaalit yrittävät pitää parlamentin koko ajan kiinni pikku kysymyksissä, eivätkä työläisedustajat kykene saamaan itselleen itsenäisyyttä”. „En tunne sellaista tapausta”, sanoi Lansbury, „jolloin niin liberaalit kuin torytkin eivät olisi esittäneet jotain „tärkeää” kysymystä lykätäkseen joukkojen kurjuutta ja köyhyyttä koskevan kysymyksen. Istuessani alahuoneessa mieleeni piirtyy kuva työläisistä, miehistä ja naisista, jotka ovat raataneet päivästä toiseen Bow'n ja Bromleyn (piirejä Lontoon Eastendissä, köyhälistökortteleita) luolissa ja jotka lähettivät minut parlamenttiin. He raatoivat silloinkin, kun valitsivat minut, sillä he arvelivat, etten ole liberaalien enkä toryjen kaltainen. He lähettivät minut sitä varten, että asettaisin kysymyksen köyhyydestä, köyhyydestä, köyhyydestä... Kehotan teitä”, sanoi puhuja edustajakokouksen puoleen kääntyen, „muodostamaan lujan puolueen alahuoneessa, puolueen, joka on ehdottomasti täysin peräänantamaton niin liberaalien kuin toryjenkin suhteen. Kun liberaalit menettelevät kehnosti, meidän ei pidä sääliä liberaaleja enempää kuin konservatiivejakaan (toryja). Työläisillä, jotka tekevät työtä ja elävät kurjuudessa, ei ole mitään odotettavissa liberaaleilta enempää kuin toryiltaakaan; heidän ainoa toivonsa, heidän ainoa pelastuksensa on heidän oma järjestynyt taistelunsa... Meidän on

* — Independent Labour Party — Riippumattoman työväenpuolueen. Toim.

näytettävä Lontoon kaupunkiluolien työläisille, että olemme parlamenttissakin uskollisia sille, mistä puhumme parlamentin ulkopuolella, nimittäin, että liberaalit ja toryt ovat kansan vihollisia ja että kansan ainoana toivona on sosialismi”.

Edustajakokous keskeytti tuon tuostakin kaikuvilla kätentaputuksilla Lansburyn puheen järjestäen todellisen suosionosoitusten myrskyn puhujalle, kun hän oli lopettanut. Saksassa tuollaiset puheet ovat tavanomaisia. Englannissa ne ovat uutuus. Ja kun tuollaisia puheita alkaa kuulua, kun „Riippumattoman (valitettavasti sangen usein sosialismista riippumattoman, mutta liberaaleista riippuvaisen) työväenpuolueen” edustajakokouksen työläisedustajat taputtavat tuollaisille puheille käsiään, niin meillä on silloin oikeus päätellä, että proletaarisen taistelun henki pääsee *Englannissakin* voitolle MacDonaldin kaltaisten parlamentaarikko-opportunistien diplomaatiasta. (Huomautamme suluissa, että italialaisille reformisteille, jotka ovat valmiit astumaan porvarilliseen ministeristöön, tuo MacDonald lähetti äskettäin tervehdyksen ilmaisten täydellisen myötätuntonsa heitä kohtaan ja vihamielisyytensä „kuivaa teoriaa” kohtaan.)

Hallin, Lansburyn y.m. puheet eivät muuttaneet „Riippumattoman työväenpuolueen” politiikkaa. Tuon puolueen johtoon jäi MacDonald, ja sen politiikka on edelleenkin oleva opportunistista. Proletariaattiin kohdistuva porvariston vaikutus on voimakas — varsinkin demokraattisissa maissa. Mutta nuo puheet eivät ole jättämättä jälkeä, ne heikentävät porvariston ja opportunistien vaikutusta. Kun englantilaiset saavat perustetuksi jokapäiväisen sanomalehden (sitä harkitaan välittömästi *kummassakin* puolueessa), niin silloin tuollaiset ja vain tuollaiset puheet löytävät pääsyn työväenluokan järkeen ja sydämeen. Kaikkien maiden, muun muassa Venäjän, liberaalit riemuitsevat ja naureskelevät nyt nähdessään opportunistin herruuden Englannin työväenliikkeessä. Mutta „se parhaiten nauraa, joka viimeksi nauraa”.